

Schriftlicht

Van binnen en van buiten

A.C. Breen

Laat Christus' woorden in alle rijkdom in u wonen; onderricht en vermaan elkaar in alle wijsheid, zing met heel uw hart psalmen en hymnen voor God en liederen die de Geest u vol genade ingeeft.

Doe alles wat u zegt of doet in de naam van de Heer Jezus, terwijl u God, de Vader, dankt door hem.

(Kolossenzen 3:16-17)

Gedraag u wijs tegenover buitenstaanders en benut iedere gelegenheid. En als u wilt weten hoe u op de mensen moet reageren: vriendelijk, maar beslist.

(Kolossenzen 4:5-6)

Op een avond sloeg de bliksem in en liet ons in het donker. Ik op weg naar de kelder waar we kaarsen hebben staan voor avonden als deze. Bij een afgestreken lucifer zag ik ze staan op de plank, kaarsrecht op een rij. Ik stak er vier aan. Wauw, licht in het donker! 'Geweldig, kaarsen, om hier zo te schijnen! Maar weet je wat, ik neem jullie mee naar buiten. Daar hebben ze je hoognodig.' Het voelde wel wat gek om kaarsen in te lichten, maar wat moet je anders als het licht uitgaat?

Ik had de grootste kaars nog niet gepakt of ik hoorde een stem. 'Blijf staan!' 'Is daar iemand?' vroeg ik lichtgeraakt. Natuurlijk iemand die me uitlecht omdat ik tegen kaarsen praat. Geen antwoord. Goed, daar gaan we dan. 'Blijf staan, zei ik.' Weer die stem. Het zweet brak me uit. 'Wie is daar?' 'Ik, de kaars. Je staat in m'n licht.'

Je wilt het niet geloven, maar ik hield een sprekende kaars in mijn hand. Toen ik beter keek, zag ik inderdaad een gezichtspitje, een pittig gezichtje zeg maar (ik zei toch dat je me niet gelooft). 'Je neemt me niet mee naar buiten!' 'Wat, je bent een kaars om het donker te verlichten. We bevinden ons in een noodsituatie!' 'Ja, dat vind jij, maar ik ben nog niet voldoende voorbereid. Ik houd er niet van om lichtvaardig te handelen. Je begrijpt toch wel dat ik eerst alles in de was moet zetten en tegen het licht moet houden.'

'Oké, dan blaas ik je toch gewoon uit. Er zijn gelukkig nog meer kaarsen hier.' 'Maar wij gaan ook niet mee!' riepen de andere. Dit was een samenzwering. 'Wat bedoel je, "niet mee"? Jullie taak is licht te verschaffen!' 'Ja, maar wat als we het veel te druk hebben?' vroeg de kaars helemaal aan het eind. 'Ik ben aan het mediteren over de betekenis van licht. Eindelijk wat verlichting.' De lichtgewicht in het midden begon te zingen. 'Ja, denk niet te licht over het belang van ons gezang. Zelf ben ik nogal driftig van aard, weet je. Een echte heethoofd. Maar van zingen word ik rustig.' De anderen vielen in: '... dat wij zijn als kaarsjes, brandend in de nacht.' 'Doe dat dan,' riep ik erbovenuit. 'Zing terwijl je licht verspreidt!' Het hielp niet. Te absurd voor woorden. Vier keurige kaarsen, zingend over licht zonder licht te willen zijn. Eén voor één blies ik ze uit. De laatste hield vol tot het '... jij in jouw klein hoekje en ik in 't ...'

'Waar zijn de kaarsen?' vroeg mijn vrouw toen ik terugkwam. 'Ze... ze willen niet branden. Waar heb je ze eigenlijk gekocht?' 'Oh, het zijn kerkkaarsen. Van die kerk even buiten de stad die niet meer in gebruik is.' Het was me duidelijk.

(vrije bewerking van www.maxlucado.com/pdf/upwords.edges.pdf)

Een nieuw seizoen

We staan aan het begin van een nieuw kerkelijk seizoen. *Vanbinnen* laten we de woorden van Christus in al hun rijkdom wonen. Binnenshuis laten we ons onderrichten door Gods Woord en zingen we geestelijke liederen naar Gods Woord. En buitenshuis laten we geen gelegenheid onbenut het evangelie uit te dragen, opdat nog velen *vanbuiten* mogen komen. We studeren hard, zodat ons gemakkelijk te binnen schiet wat we vanbuiten hebben geleerd. De uitdrukking ‘vanbuiten kennen’ is in het Engels ‘knowing by heart’. Hoe meer we binnen van harte uit het hoofd leren, hoe beter we Jezus Christus buiten met de mond kunnen eren. Hoe meer geloofskennis we binnen in ons hart opslaan (Kol. 3), hoe minder we buiten met de mond vol tanden staan (Kol. 4). Kolossenzen 3 en 4 leren ons hoe we ons als kerk van Jezus Christus binnen en buiten moeten gedragen. Kernwoord is ‘wijsheid’. Hoofdstuk 3: onderricht en vermaan elkaar in alle wijsheid. Hoofdstuk 4: gedraag u wijs tegenover buitenstaanders.

Binnenkort begint weer een nieuw verenigings- en evangelisatie-seizoen. Binnen leren we het geheim van Gods liefde voor ons, arme zondaren. Daar gaat het in de brief aan de gemeente te Kolosse over. Door de verkondiging komt het geheim van Christus en zijn Woord aan het licht (1:25-27; 2:2; 4:3). Wat eeuwenlang voor velen verborgen was, wordt door de prediking geopenbaard, zodat ook de volheid van de volkeren buiten Israël binnengaat door de deur van Christus (vgl. Rom 11:25; 16:25-26). Het licht gaat op in de harten van wie eerst nog buiten waren, omdat het Licht der wereld ze naar binnen trekt. Dan kan het niet anders of zijn gemeente gaat naar buiten met het Woord van Christus dat in haar woont. Wat we met het hart geloven, belijden we met de mond, toch?

Wie het geheim van Christus heeft leren kennen, houdt dat niet voor zichzelf. In de heidenwereld worden mysteries geheim gehouden door een select gezelschap. Maar Kolossenzen leert ons dat Gods openbaring in Jezus Christus iedereen inwijdt in wat eeuwenlang alleen aan Israël bekend was. Zij die zijn ingewijd in de mysteries van heidense rituelen, moeten daarover zwijgen. Maar de gelovigen aan wie het geheim van Christus' kruis wordt verkondigd, kunnen het niet voor zich houden. Het evangelie moet *openbaar* worden. Het moet binnenstebuiten.

Vriendelijk, maar beslist

Maar hoe moet dat? De NBV gebruikt in hoofdstuk 4:5 het woord ‘beslist’. Vanaf hoofdstuk 1 weten we dat iedereen beslist Christus moet kennen:

- door Hem, de *Heer* over de schepping, kwam alles tot stand (1:15-17);
- als *Hoofd* van de gemeente houdt Hij de gelovigen bij de hand (1:18);
- als *Heiland* voor de wereld staat Hij voor de verzoening garant (1:19-20);
- de *Hoop* op de heerlijkheid is Hij in elk heidenland (1:25-27).

Hier geen mitsen en maren. Tegenover de heidens astrologische betekenis van de kosmos predikt Paulus de astronomisch kosmische betekenis van Christus.

Het tweede woord dat de NBV in hoofdstuk 4:5 gebruikt, is ‘vriendelijk’. Letterlijk staat er dat onze woorden ‘met zout toebereid’ moeten zijn. Iemand on-gezouten de waarheid zeggen, is dus niet bijbels. Lichten van de wereld zijn tenslotte ook het zout van de aarde (Mat. 5:13-16). Maar wat als dat zout zijn kracht verliest? Letterlijk staat er in Matteüs 5:13: wat als het zout *dwaas* geworden is? Het antwoord is: dan heb je er niets aan. Het goede nieuws brengen

zonder zout is dwaas. Het omgekeerde is ook waar: wie zijn woorden toebereidt met zout, gedraagt zich *wijs*. ‘Gedraagt u als wijzen ten opzichte van hen die buiten zijn.’ Daarover willen we het nu in het vervolg hebben. We gaan ons richten op de hoogte, breedte, lengte en diepte van evangelisatie. We spreken dan van *binnen* (wat we binnen leren) en van *buiten* (wat we buiten belijden).

De hoogte

Dit is wat we leren van de Dordtse Leerregels, hoofdstuk II, artikel 5: ‘*De belofte van het evangelie* is nu, dat ieder die in de gekruisigde Christus gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft. Deze belofte moet openlijk verkondigd worden.’

Wat openlijk verkondigd moet worden, is de belofte van het evangelie uit de *hoge*. En dat evangelie is: eeuwig leven met Christus voor allen die in Hem geloven. Hij is de Opgang uit de *hoogte* (Luc. 1:78). Wij verkondigen Hem die neerdaalde naar Betlehem en Golgota, uit de dood verrees en naar de hemel opvoer. Van de hoge hemel via de kribbe en het kruis naar de kroon in de hoge hemel. *Hij* moet worden verkondigd.

Toen de schatbewaarder van de kandake Filippus vroeg naar de betekenis van Jesaja 53, ontvouwde deze de grootste schat voor deze Ethiopier: ‘uitgaande van dat Schriftwoord predikte hij hem *Jezus*’ (Hand. 8:35). En zo vader, zo dochters. We lezen in Handelingen 21:9 dat ook zijn vier dochters de gave van de profetie bezaten. Joël had het al gezegd dat de Heilige Geest ook op dochters zal worden uitgestort. Allemaal zijn we profeten en profetessen die de belofte van het evangelie openlijk verkondigen. De DL gebruiken voor ‘openlijk verkondigen’ niet het woord voor ‘preken’ zoals in hoofdstuk V, art. 14 (en in HC, vr./antw. 65). De verkondiging hier is niet alleen door de prediking, maar door het getuigenis van alle profeten en profetessen. Wat een hoge roeping om de roep uit de hoge openlijk te verkondigen.

‘Allen die door het evangelie worden geroepen, worden in volle ernst geroepen. Want God laat in zijn Woord in volle ernst en ondubbelzinnig zien wat Hem aangenaam is: dat zij die geroepen worden, tot Hem komen’ (DL, III/IV, 8). Ere zij God in de *hoge*.

De breedte

In dat mooie artikel van de Dordtse Leerregels lezen we verder: ‘*Aan alle volken en mensen moet zonder onderscheid* deze belofte openlijk verkondigd worden.’

De Engelse vertaling zegt dat de belofte moet worden verkondigd aan alle volken en mensen ‘universally and without discrimination’. Dat woord *universeel* duidt op de *breedte* van de aarde. Het evangelie moet wereldwijd. Gelovigen van alle volken behoren tot Gods huis (Ef. 2:11-22). En daarbij wordt niemand gediscrimineerd. We zien om naar gevangenen en aidspatiënten, redden een (ongeboren) kind en delen uit van de ware schat van het evangelie aan ieder op onze weg.

We belijden in NGB art. 27 dat de heilige vergadering van de ware gelovigen niet gevestigd is in, gebonden aan, of beperkt tot een bepaalde plaats, of gebonden aan bepaalde personen, maar dat zij is verbreid en verstrooid over heel de wereld. Dat is wat ik bedoel met de *breedte* van de evangelisatie. En dit werk moet erop gericht zijn ‘dat zij die God niet kennen of van

Hem en zijn dienst vervreemd zijn, zich door belijdenis van het geloof naar de gereformeerde leer voegen bij de gemeente van Christus' (KO, art. 26).

Met de woorden van Kolossenzen 4:5: evangelisatie moet vriendelijk, maar beslist zijn. Als je bij Christus wilt horen, moet je bij zijn kudde zijn. Geen onverschilligheid hier. In de ware kerk wordt de ware boodschap gepredikt. Daar wordt het geloof gewerkt en versterkt. Daarbinnen worden we opgeleid voor EHBO buiten. Dan hoeven we vandaag niet ver weg te gaan. Zij die God niet kennen, wonen vlak naast ons. We kunnen in de buurt blijven om ook moslims vriendelijk doch beslist voor te houden dat er redding is in Jezus Christus alleen.

Evangelisatie is erop gericht dat iedereen Christus erkent als de Heer over de schepping en het Hoofd van de kerk, zoals Kolossenzen ons leert. Als we bidden *Uw koninkrijk kome*, dan zeggen we: 'Regeer door Woord en Geest uw kerk, verbreek de macht van satans werk. Leer ons te spreken met een mond die roemt het hart van uw verbond: uw stem, die licht en liefde is, blijft klinken in de duisternis' (Gez. 116:3). Dan bidden we: bewaar en vermeerder uw kerk (HC, vr./antw. 123) over de breedte van de aarde.

De lengte

Artikel 5 van het tweede hoofdstuk van de Leerregels zegt ook: 'Aan alle volken en mensen tot wie God *naar zijn welbehagen zijn evangelie zendt*, moet deze belofte openlijk verkondigd worden.'

In hoofdstuk I, 3 belijden we het zo: 'Om de mensen tot het geloof te brengen, zendt God in zijn goedheid verkondigers van deze zeer blijde boodschap tot wie Hij wil en *wanneer Hij wil*.'

We zagen hoe evangelisatie de openlijke verkondiging is van het evangelie uit de *hoogte* van de hemel over de *breedte* van de aarde. Nu richten we ons op de *lengte* van de tijdslijn en op het tijdstip *wanneer* God de goede boodschap wil zenden. Vandaag is dat tussen Pinksteren en Christus' wederkomst. Dat is de tijd dat de Heilige Geest ons in staat stelt zijn geïnspireerde woorden door te geven aan hen die alleen door Hem kunnen geloven. 't Woord, gesproken in de tijd geldig voor de eeuwigheid, gaat bij ons van mond tot mond, totdat Christus wederkomt. Wees met ons, Heer' (Gez. 121:9).

God kiest de zijnen uit, Hij roept die allen. Hij kent het heden en overziet de toekomst. Zijn hand volvoert het werk der eeuwen dat zijn Geest omspant. Zijn heerschappij omvat de loop der tijden. En zijn sterke hand heeft nooit misgetast. Hij houdt zijn kerk in leven. 'Deze kerk is er geweest vanaf het begin van de wereld en zal er zijn tot het einde toe. Want Christus is een eeuwig Koning, die niet zonder onderdanen kan zijn' (NGB, art. 27). Wat een voorrecht om als burgers van zijn koninkrijk dat koninklijk burgerschap te propageren totdat de volmaaktheid van dat rijk komt waarin God alles is in allen.

Voordat het zover is, ziet Johannes een engel hoog in de lucht vliegen. Hij had een eeuwig evangelie dat hij bekend moest maken aan de mensen op de aarde. Luid riep hij: 'Heb ontzag voor God en geef Hem eer, want nu is de tijd gekomen dat Hij zijn oordeel zal vellen' (Op. 14:6-7). Hier hebt u de hemelse evangelisatieboodschap: geef God de eer; zoveel tijd hebt u niet meer.

De diepte

Nog één keer het evangelisatieartikel van de Leerregels: ‘Deze belofte moet openlijk verkondigd worden *met het bevel zich te bekeren en te geloven.*’

Evangelisatie is geen uitnodiging om Gods hand te pakken, waarbij het dan van de mensen zelf afhangt of ze gered worden, maar een vriendelijk en beslist bevel zich te bekeren en te geloven. De grond van behoud is niet het aannemen van een invitatie, maar Gods soevereine gratie. En die genade *blijkt* uit geloof. Jona gaf de Ninevieten niet maar het geloof ter overweging. Hij vroeg hun niet beleefd ook eens aan God te denken. Nee, hij zei: ‘Nog veertig dagen, dan wordt Nineve weggevaagd!’ (Jona 3:4). Dat was duidelijke taal: geen bekering, dan omkering. De diepte van de boodschap moest naar de diepte van het hart.

Denk ook aan Paulus. Hij ging vriendelijk naast de Joden staan. Maar hij sprak niet minder beslist. Hij eindigde zijn preek zo: ‘Zorg daarom dat op u niet van toepassing wordt wat door de profeten is gezegd: “Kijk, spotters, sta verbaasd en ga te gronde, want Ik zal in jullie tijd een daad stellen, iets dat je niet zult geloven als het je wordt verteld”’ (Hand. 13:40-41). Met andere woorden, Paulus riep de Joden op tot geloof en bekering. Met Gods oordeel valt niet te spotten. En wat te denken van zijn preek voor de heidense Atheners? Vriendelijk legde hij hun uit dat God geen acht wil slaan op de tijd waarin ze God niet kenden. Maar dan volgt zeer beslist dat God hun verkondigt zich te bekeren en een nieuw leven te beginnen voordat zijn rechtvaardig oordeel hen treft (Hand. 17:30-31).

In beide preken verkondigde Paulus Christus, gekruisigd en opgestaan. Zijn lijden en sterven moet ons diep aan het hart gaan. Moet naar de *diepte* van ons hart gaan. Dan dragen we hun die buiten in de kou staan, een warm hart toe. Dan zoeken we de diepte van hun hart in naam van Christus: laat u met God verzoenen.

Het evangelie uit de *hoogte* van de hemel moet uitgaan over de *breedte* van de aarde en over de *lengte* van de tijd naar de *diepte* van het hart. Wat in alle rijkdom binnen woont, wil buiten worden vertoond. Lichtkaarsen zijn vanbinnen en vanbuiten kaarslichten.